

syn til de samme tilhørende Fiskerier anderledes end den private Gneejer.

Til § 47. (Kommissionsforslagets §§ 59—66). Det er neppe tvivlsomt, at Mangelen af almindelige for Alle forbindende Forrifter for, hvorledes Fiskeriet i det Hele vil være at udøve, har været en væsentlig Hindring for Udviklingen af Fiskeriet i de færste Bunde, i hvilke flere ere berettigede til at fiske, og der er derfor formentlig af Opfordring for det Offentlige til, som af Kommissionen foreslaaet, at søge at virke for Tilvebringelse af særlige Fiskeriet i nævnte Bunde ordnende og regulerende Bestemmelser. Noget Rigtige gælder om Fjordfiskeriet, og hertil sigtende Regler ere derfor ogsaa oplagne i Lovforslagets §§ 40 og 41; men øvrigt turde det være iønskelbende, at Forholdenes Forskjellighed maa medføre, at det Offentlige med Hensyn til de heromhandlede, Privates Raadighed undergivne Blandes Benyttelse til Fiskeri, i saa Henseende maa stille sig anderledes end ligeoverfor Fiskeriet i de for Alle tilgængelige Fjorde. At det med Hensyn til Fiskeriet i de sidstnævnte Bunde paa bydes, at der skal affattes Vedtægter, er ganske naturligt, idet de ejendommelige Forhold i Fjordene — der særlig ere Unglestede for Fiskene og Opholdssteder for de unge Fisk og paa den anden Side ere mest udsatte for Opfiskning, medens der her ikke kan paavises bestemte til Fiskeriets Udøvelse eneberettigede Personer, i hvis Magt det kunde staa selv at underkaste sig de Begrænsninger i Henseende til Udøvelsen af deres Bedrift, som Hensynet til Fiskebestandens Bevaring maatte tilsiige —, formentlig maa erkendes at indeholde en Opfordring for det Offentlige til at søge at værne om Fiskeriet dersteds ved særegne Regler; da derhos dette Fiskeri, hvorvel det staaer aabent for Alle, dog nærmest har en partikulær stedblig Interesse, og da Fjordfiskeriets Beskyttelse saaledes anbefales ikke alene ved det almindelige Hensyn til Fiskeriets Fremme, men tillige ved Hensynet til de Omboendes Læve, som netop kan komme til at lide ved Benyttelsen af den almindelige Frihed, er det ogsaa rimeligt, at disse Sidste gennem de kommunale Myndigheder faa Indsyndelse paa Vedtægternes Affattelse. Anderledes forholder det sig derimod med Fiskeriet i de færste Bunde. Da der her er Tale om et Fiskeri, der ikke er frit for Alle og Enhver, men som kun tilkommer bestemte Berettigede, maa det Offentlige her stille sig mere tilbageholdende, idet det kun ganske middelbart har Interesse i disse Forhold, forsaavidt det nemlig er af Betydning for det Almene, at det ommeldte Fiskeri ligesom enhver anden Bedrift drives saa hensigtsmæssigt og produktivt som muligt. Staten bør derfor formentlig ikke her, som ved Fjordfiskeriet, paabyde, men kun opmuntre og hjælpe til Tilvebringelse af særlige Fiskeriet regulerende Vedtægter. Da det som bemærket kun er enkelte bestemte Personer, der her ere de direkte Interes-

serede, og da disse derhos kun ville forefindes i et forholdsvis ringe Antal, kan det ikke siges, at Sagen har en saadan Betydning for Kommunerne, at der skulde være Anledning til at indrømme disse nogen Medvirkning ved Vedtægternes Affattelse, hvorimod det synes at ligge nærmest, at Staten, der maa forudsættes at raade over den Sagkundskaab, som det vel oftest vil storte de paagjældende Fiskeriberettigede paa, tager Initiativet og hjælper til at faa de fornødne Bestemmelser gennemførte, saafremt der herfor viser sig en noget almindeligere Stenning blandt de Berettigede. Disse Vedtægtninger have fundet Udtryk i Lovforslagets § 47, ved hvilken det heromhandlede Forhold saaledes søges ordnet paa en Maade, der er noget forskjellig fra den, som Kommissionen har bragt i Forslag. Som det vil ses, har Kommissionen nemlig tænkt sig Vedtægterne tilvebragte ved særlige Kommissioner, saakaldte Fiskerikommissioner, som skulde udmeldes og sammensættes paa samme Maade som Landvæsenkommissionerne. Det vilde imidlertid ikke forekomme Ministeriet heldigt, om man for denne Sags Skjuld vilde indføre et saadant helt nyt baade vidtløftigt og kostbart Apparat som de paatænkte Kommissioner, hvilke det derhos sikkert paa Grund af manglende Sagkundskaab vilde blive særdeles vanskeligt at faa blot nogenlunde tilfredsstillende besatte; hvis Kompetence navnlig overfor Landvæsenkommissionerne det uden Tvivl vilde vise sig meget vanskeligt at afgrænsse og for hvis Virksomhed der i ethvert Fald maatte kræves mere detaljerede Regler end den kortsatte Hensigt i Kommissionens § 62 til hvad der gælder for Landvæsenkommissionerne. Et heller skjøner Ministeriet, at Hensynet til de Fiskeriberettigedes Læve kan ventes bedre fyldestgjort gennem deslige Kommissioner end ved den i Lovforslaget angivne Ordning. Efter denne vil det, naar Administrationen enten af egen Drift eller efter dertil ved indkomne Andragender givne Foranledning finder sig opfordret til at rejse Spørgsmaal om Regulering af Fiskeriet i et af de heromhandlede Bunde, være overladt til dens egen Afgjørelse, hvorledes der skal gaas frem med Hensyn til Udarbejdelsen af de i § 47 ommeldte Udkast til Regulativerne, men det forudsættes selvfølgelig, at Ministeriet stadig har en i disse Forhold sagkyndig Mand til sin Raadighed, og at de fornødne Lokalundersøgelser samt Forhandlinger med de Berettigede forudgaa Udarbejdelsen af Udkastene. Naar der da saaledes ved Ministeriets Foranstaltning tilvebringes et efter Undersøgelse af de lokale Forhold og efter Forhandling med de Interesserede udarbejdet Udkast til et Regulativ, og dette Udkast, efter at være tiltraadt af mindst et i § 47 nævnte Antal af Interessenter, faar forbindende Kraft, vil der efter Ministeriets Formening herigennem være tilvebragt en Garanti for en fornuftig og med alle de Berettigedes sande Læve stemmende Ordning af Forholdet, som i alt Fald ikke er mindre end den